

INGEZONDEN.

KERK EN WETENSCHAP IN VESALIUS' DAGEN.

Tot mijn groote verbazing las ik, dat dr. A. C. A. HOFFMAN de opvatting van prof. KNAPPERT betreffende de verhouding van kerk en wetenschap bestrijdt in het *Ned. Tijdschr. voor Geneesk.* Niet, dat de opvatting van prof. KNAPPERT bestreden wordt, heeft mijn verbazing gaande gemaakt. Maar, dat deze strijd over de verhouding van kerk en wetenschap in ons *Tijdschrift* een plaats vindt. Wie heeft hier de onschendbaarheid van ons *Tijdschrift* aangetast? Want, waarlijk, dergelijke strijd hoort er niet in thuis. Het onderwerp van den strijd: de verhouding van kerk en wetenschap hoort in ons *Tijdschrift* niet en het had er niet in mogen worden toegelaten, omdat het prikkelt tot pro en contra. Het geschrift van prof. KNAPPERT bevat verschillende plaatsen, die het tot een strijdschrift maken en dit strijdschrift vaart nu onder neutrale vlag. Dengenen, die veel sympathie gevoelen voor den gedachtegang van prof. KNAPPERT, moge dit ontgaan zijn — liefde maakt blind —, het staat niettemin vast, dat een geschrift, dat van katholieke zijde niet onbestreden mag blijven, zich dekt op onschendbaar gebied.

Arnhem, 19 Januari 1915.

AUKE VAN BALEN.

Het feit, dat bij uitzondering, in een aflevering, gewijd aan een geschiedkundig onderwerp, eens een geschiedkundig vraagstuk betreffende de verhouding tusschen de wetenschap en de R. C. kerk aangeroerd is geworden, een „schending van de onschendbaarheid” van ons *Tijdschrift* te noemen, schijnt ons nogal overdreven. Wie de geachte inzender bedoelt, wanneer hij schrijft van door liefde blinden, is ons onbekend: wij, als redactie kiezen geen partij, noch voor noch tegen de meeningen onzer schrijvers, en laten, zooveel als het kan, ieder zijn meening uitspreken. Hoe de geachte inzender dan ook kan schrijven, dat prof. KNAPPERT zich dekt op onzijdig gebied, is ons een raadsel: dat dr. HOFFMAN er de stelling van prof. KNAPPERT met argumenten heeft aangevallen, bewijst, dunkt ons, lijnrecht het tegengestelde. Overigens zijn wij het volkomen met den geachten inzender eens, dat het *Tijdschrift* niet de plaats zou zijn voor uitvoerige gedachteswisseling over zuiver geschiedkundige zaken, en zouden wij eventueele inzenders van verdere stukken over het onderhavige vraagstuk in overweging geven, liever op andere plaats hun meeningen uiteen te zetten.

Redactie.

DE BEHANDELING VAN HET DELIRIUM TREMENS.

In de laatste jaren was ik gewoon, bij gevallen van delirium tremens, veronal aan te wenden en was over de uitkomsten niet ontevreden. Nu lees ik in het artikel van THEUNISSEN, opgenomen in het nummer van 9 Januari jl. en geschreven naar aanleiding van de berichten van SCHARNCKE en SCHNEIDER in de *Münch. med. Wochenschrift*, het volgende:

„Het chloralhydraat zou ik, tengevolge van zijn slechten invloed op het hart en „de groote kans op stoornissen van de zijde der spijsvertering, geheel willen verwerpen, evenals het *veronal*”.

In een referaat van dr. SCHARNCKE's stuk „Zur Behandlung des Delirium tremens” vind ik nu de volgende uitspraak; „Sofort Digalen (3 mal 20 Tropfen) und Veronal

(1—2 gr. in 1 Gläschen Sherry). „Du choc des opinions jaillit la vérité”. Maar het verschil tusschen „geen veronal” en „Sofort Veronal” lijkt mij toch wel wat erg groot ¹⁾.
Amsterdam, 19 Januari 1915. Dr. S. A. NORDEN.

STEUN VOOR DE BELGISCHE COLLEGAE.

Ontvangen voor de Belgische collegae tot 19 Januari 1915:

H. L. E. v. d. B. te H. f 10.—; B. P. te A. f 10.—; M. te G. f 10.—; A. B. C. te N. f 5.—; E. E. B. te B. 20 \$; E. E. B. te B. door bemiddeling M. te M. 2 \$; afd. Tiel en Omstreken f 50.—; E. M. te R. f 10.—; Ned. vereeniging van dermatologen f 50.—; J. G. t. B. te T. f 10.—; N. H. F. te Z. f 10.—; medici te K. f 25.—; afd. Nijmegen f 75.—; G. H. K. te D. f 5.—; A. M. P. te Z. f 5.—.

Tezamen met de vorige opgaven f 1652.19.

Meppel, 19 Januari 1915.

A. M. DHONT.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Wet op de uitoefening der artsnijbereidkunst.

Door de regeering is ingediend een wetsontwerp tot herziening der wet van 1 Juni 1865 (*Stsbl.* n^o. 61) regelende de uitoefening der artsnijbereidkunst.

In zijn memorie van toelichting zegt de minister van binnenlandsche zaken, dat reeds lang behoefte bestond aan herziening dezer wet. De vergiftigingsgevallen, in den laatsten tijd voorgekomen en o. a. uitvoerig besproken in de vergadering der Tweede Kamer van 26 Januari 1914, hebben echter de noodzakelijkheid dier herziening zóó sterk doen gevoelen, dat langer uitstel niet geraden meer was. Hoewel de nu voorgestelde herziening vrij omvangrijk is, konden toch de grondslagen der wet onveranderd worden behouden en daarom is niet een geheel nieuwe wet voorgesteld.

Een der onderwerpen, bij deze herziening aan de orde gesteld en dat velen onzer collegae van nabij raakt, is *de uitoefening der artsnijbereidkunst door geneeskundigen*. De minister zegt daaromtrent, dat de wetgever van 1865 uitgegaan is van een scherpe scheiding tusschen de taak en de belangen van de geneeskundigen en de apothekers. Onder den drang van de behoeften der praktijk werd in art. 9 van de wet op de uitoefening der geneeskunst bij wijze van uitzondering voor geneeskundigen de uitoefening van het apothekersbedrijf mogelijk gemaakt. De uitzondering overtreft echter in toenemende mate den regel. Op 31 December 1904, 1907 en 1912 waren er onderscheidenlijk 971, 1004 en 1011 apotheekhoudende geneeskundigen, tegen 675, 648 en 645 apothekers. Terecht ging de wetgever van 1865 uit van de gedachte, dat de geneeskundige bij voorkeur zich niet moest inlaten met de artsnijbereidkunst, al ware het alleen reeds, omdat hij feitelijk die kunst niet geleerd heeft, en over het algemeen niet verwacht kan worden, dat de geneeskundige naast een vermoeiende praktijk zich nog bijzonder zal toeleggen op de artsnijbereidkunst. De minister meent nu, dat de tegenwoordige wet dien ongewenschten toestand in de hand werkt. Art. 9, 2de lid der wet op de uitoefening der geneeskunst geeft aan de geneeskundigen, die

¹⁾ Dat meer geneeskundigen het niet eens zijn met de uitspraak van THEUNISSEN omtrent het toedienen van veronal aan lijders aan delirium tremens, kan ook nog blijken uit het referaat op blz. 324 van ditzelfde nummer van het artikel van E. V. D. POORTEN, die het veronal bij deze aandoening juist zeer aanprijst.

Redactie.